ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Lovecfaft Howard Phillips\Lovecraft Howard Phillips - Dedictvi Peabodyu.pdb

PDB Name: Lovecraft H P-Dědictví Peabodyů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.5.2007
Modification Date: 11.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HOWARD PHILLIPS LOVECRAFT
DĚDICTVÍ PEABODYŮ

I

Svého praděda Asapha Peabodyho jsem nikdy neviděl, přestože mi bylo už pět let, když zemřel na svém velkém statku severovýchodně od města Wilbraham ve státě Massachusetts. Mám dětskou vzpomínku, jak jsme taras jednou byli na návštěvě, když stařec stonal; otec s matkou šli nahoru do ložnice, ale já zůstal dole s chůvou, a nikdy jsem ho tedy nespatřil. Podle pověsti byl boháč, ale čas hlodá na bohatství jako na všem jiném. Vždyť i kámen je smrtelný, a od peněz se jistě nedá čekat, že vydrží v souboji se stále rostoucími daněmi, takže jich po každém úmrtí trochu ubylo. A úmrtí bylo v naší rodině potom, co v roce 1907 zemřel praděd, mnoho. Po něm zemřeli dva strýcové - jeden padl na západní frontě a druhý utonul na Lusitánii Protože třetí strýc zemřel už dříve a žádný z nich se nikdy neoženil, statek připadl po dědečkově smrti v roce 1919 mému otci.

Můj otec netíhl k venkovu, jako tíhla většina jeho předků, a ani se nepokusil projevit zájem o zděděný statek, jen utrácel pradědovy peníze na různé investice v Bostonu a New Yorku. Ani matka nesdílela můj zájem o massachusettský venkov. Přesto se žádný z nich neodhodlal statek prodat, ačkoli jednou, když jsem byl právě doma z univerzity, matka navrhla, aby se majetek prodal, a otec chladně odmítl o té věci hovořit; vzpomínám si, jak náhle zledověl - není vhodnější pojmenování pro jeho reakci -, a na jeho kuriózní zmínku o „dědictví Peabodyů“ a jeho pečlivě volená slova: „Dědeček předpověděl, že kdosi z jeho krve se dědictví opět ujme.“ Matka se výsměšně zeptala: “Jakého dědictví? Copak je tvůj otec skoro celé nerozházel?“

Na to otec neodpověděl a zůstal při svém ledovém ujištění, že existují dobré důvody, proč majetek nelze prodat, jako by na něm leželo břemeno nástupnictví Přesto se na ten majetek nikdy nezajel podívat; daně pravidelně platil jisty' právník z Wilbrahamu, Ahab Hopkins, který rodičům pravidelně podával o majetku zprávy, ačkoli oni je vždy ignorovali a odmítali předem každý návrh, že by• se měl majetek „udržovat“, slovy: „To by bylo čiré vyhazování peněz.“

Majetek tedy byl a zůstal opuštěný. Právník se párkrát nesměle pokusil jej pronajmout, ale ani přechodný rozkvět Wilbrahamu nepřilákal na starou usedlost víc než krátkodobé nájemce, a tak statek Peabodyů neúprosně podléhal času a povětří. Byl tedy v uboze zanedbaném stavu, když jsem jej na podzim roku 1929 zdědil po náhlém úmrtí obou rodičů při autonehodě. Protože však hospodářská krize toho roku značné znehodnotila pozemky rozhodl jsem se prodat svůj majetek v Bostonu a znovu si zařídit dům u Wilbrahamu. Po smrti rodičů jsem byl dostatečně finančně zajištěný na to; abych si mohl dovolit nechat právnického řemesla, které ode mne vždy vyžadovalo větší péči a pozornost, než jsem mu byl ochoten věnovat.

Plán ovšem nebylo možno provést, dokud nebude aspoň část starého domu znovu uzpůsobena k bydlení. Sídlo bylo výsledkem práce mnoha generací. Původní stavba pocházela z roku 1787. Zpočátku to byla prostá usedlost strohých linií s nedokončeným patrem a čtyřmi působivými sloupy vpředu. Během doby se z ní stalo jádro domu, jakési jeho srdce. Následující generace jej pozměňovaly a doplňovaly - nejdříve rozmáchlým schodištěm a patrem, pak různými zákoutími a křídly, takže v době, kdy jsem se tam hodlal usídlit, to byla velká členitá stavba zabírající víc než akr půdy, doplněná paloukem a zahradou, jež byly stejně zanedbané jako dům.

Přísné koloniální linie změkčilo stáří a méně styloví stavitelé, takže architektura již nebyla čistá, a mansardové střechy soupeřily se štítovými, okna z malých tabulek s velkými, vyřezávané římsy s hladkými, vikýře s nečleněnou střechou. Celkový dojem, který dům budil, nebyl nepříjemný, ale pro člověka vnímavého k architektuře musel vypadat jako žalostná směsice architektonických stylů a druhů výzdoby. Každý takový dojem však jisté ihned zmírnily košaté jilmy a duby, jež se přimykaly k domu ze všech stran kromě zahradní, o kterou soupeřily dávno nestříhané růže s náletem topolů a bříz. Celkově tedy dům přes nánosy času a rozličných vkusů budil dojem zašlé nádhery a i jeho nenatřené zdi ladily s mohutnými stromy okolo.

V domě bylo plných sedmadvacet pokojů. Vybral jsem si z nich k renovaci tři v jihovýchodním rohu a celý podzim a začátek zimy jsem jezdil z Bostonu dohlížet na postup prací. Po vyčištění a navoskování vysvitla nádherná barva starého dřeva, zavedení elektřiny zaplašilo z pokojů šero a hluboko do zimy mě zdržel jen vodovod; čtyřiadvacátého února jsem se však mohl usadit v rodovém sídle Peabodyů. Pak jsem se měsíc zabýval plány na přestavbu zbytku domu, a přestože jsem původně zamýšlel dát některé přístavby strhnout a ponechat jen nejstarší části, brzy jsem ten plán opustil ve prospěch rozhodnutí nechat dům tak, jak je, protože byl prostoupen kouzlem, které se nepochybně zrodilo z těch mnoha generací, které v něm žily, i z veškerého dění, které se v jeho zdech odehrálo.

Do měsíce jsem si to místo zamiloval, a co bylo původně dočasné útočiště stalo se náhle splněním celoživotního ideálu. Ale běda, ten ideál se rozrostl do takových rozměrů, že s sebou přinesl grandiózní podnik, který mě nenápadně vychýlil z dráhy a uvedl mé na cestu, jíž jsem se nikdy nechtěl dát. Bylo to rozhodnutí přestěhovat ostatky mých rodičů, kteří byli řádně pochováni na bostonském hřbitově, do rodinné hrobky vytesané v úbočí kopce na dohled od domu, ač trochu stranou od silnice procházející kolem pozemku. K tomu se připojilo odhodlání pokusit se přivézt zpět do Spojených států i kosti zemřelého strýce, jež odpočívaly někde ve Francii, a tak znovu spojit celou rodinu, nakolik to bude možné, na dědičném území u Wilbrahamu. Byl to právě takový plán, jaký mohl napadnout starého mládence, který byl zároveň uzavřeným samotářem, jaký se ze mne stal za jediný měsíc, obklopeného architektovými náčrtky a pověstmi starého domu, jenž se právě chystal nastoupit nové období života v éře daleko vzdálené svým prostým počátkům.
V souvislosti s tím plánem jsem se jednoho březnového dne vypravil k rodinné hrobce s klíči, jež mi předal právník starající se o celý majetek. Hrobka nebyla nijak nápadná; běžně nebylo vidět víc něž masivní dveře, neboť byla vyhloubena do přirozeného svahu a téměř zakryta stromy, jež po desetiletí nikdo neprořezával. Dveře i hrobka byly postaveny tak, aby vydržely staletí; byly téměř stejně staré jako dům a-po mnoho generací tam byli pohřbíváni všichni příslušníci rodu Peabodyů od starého Jedidiáše který byl prvním

obyvatelem domu. Dveře se mi trochu vzpíraly, protože je už léta nikdo neotvíral, ale nakonec se poddaly a hrobka se přede mnou rozevřela.
Mrtví Peabodyové leželi ve svých rakvích; bylo jich třicet sedm, některé výklenky, kde odpočívali ti nejstarší, obsahovaly jen zbytky rakví, kdežto Jedidiášův byl úplně prázdný; ani smítko prachu neukazovalo, že by na tom místě někdy spočívala rakev a tělo. Byli však v pořádku, kromě truhly s tělem mého praděda Asapha Peabodyho. Ta se zdála podivné posunutá – nestála v řadě s ostatními nověji pohřbenými, dědečkem a strýcem, na něž nezbyly výklenky, ale rakve stály prostě na římse před stěnou s výklenky. Navíc se zdálo, jako by se byl někdo pokoušel nadzvednout víko, protože jeden pant byl ulomený a druhý volný.
Instinktivně jsem se pokusil pradědovu rakev srovnat, ale víko se přitom posunulo ještě víc a mému udivenému pohledu se ukázalo vše, co zbylo z Asapha Peabodyho. Viděl jsem, že jakýmsi ošklivým nedopatřením byl pohřben obličejem dolů - ani tak dlouho po jeho smrti jsem nechtěl pomyslet na to, že by stařec mohl být pohřben v kataleptickém stavu, a tak bolestně skonat až v onom těsném bezvzdušném prostoru. Nezůstalo z něho nic než kosti a kousky oděvu. Přesto mě to nutilo napravit chybu či nehodu, ať už to bylo jedno, či druhé; sundal jsem tedy víko a s úctou obrátil lebku i kosti tak, aby pradědova kostra ležela v náležité poloze. Tento čin, který by se snad za jiných okolností zdál hrůzný, mi připadal naprosto přirozený, protože hrobka byla prozářena slunečním světlem a podlaha za otevřenými dveřmi byla tečkovaná stíny, takže to tam nevypadalo nijak pochmurně. S potěšením jsem shledal, že je tam místo pro oba rodiče, mého strýce - pokud se podaří jeho ostatky najít a přivézt z Francie - a konečně i pro mně.
Byl jsem tedy připraven uskutečnit svůj plán, nechal jsem hrobku po sobě dobře uzamčenou a cestou k domu jsem přemítal, jak dopravit strýcovy pozůstatky zpátky do rodné země.
Bez otálení jsem napsal na úřady v Bostonu ohledně exhumace rodičů a na místní úřad o povolení rodiče znovu pohřbít do rodinné hrobky.

II
Nakolik si vzpomínám, zvláštní řada událostí, jež se jakoby soustřeďovaly kolem starého sídla Peabodyů, začala hned tu noc. Je pravda, že se mi dostalo nepřímého varování, že se starým domem možná není všechno v pořádku, protože starý Hopkins se mě při předávání klíčů důtklivě ptal, zda chci určité podniknout ten krok a usadit se zde, a neopomněl zdůraznit, že dům „je takový osamělý“„ že farmáři z okolí „nikdy neměli Peabodyovy moc v lásce“ a že „vždycky bylo dost těžké tu udržet nájemce“. „Je to takové místo,“ pravil skoro zálibně, „kam nikdy nikdo nechodí na výlet. Tam nikdy nenajdete poházené papírové talíře a ubrousky“ - samé dvojsmysly, a já nedokázal stařík přimět, aby se omezil na fakta, protože žádná fakta zřejmě neexistovala, kromě toho, že sousedé zahlíželi na tak rozlehlý pozemek uprostřed jinak úrodné orné půdy. Ta se také skutečně prostírala kolem mého majetku ze všech stran kromě čtyřiceti akrů - převážně zalesněných; byl to kraj úpravných polí, kamenných zídek, plůtků, za nimiž rostly stromy a keře, kde se dobře bydlelo ptákům. Považoval jsem to všechno za stařecké tlachání vyplynulé ze spřízněnosti s farmáři, kteří mě obklopovali: usedlými statnými Severoameričany, kteří se nijak nelišili od Peabodyů, leda že se víc a snad déle lopotili.
Avšak té noci, kdy mezi stromy okolo domu vyla úpěl březnový vítr, mě posedla myšlenka, že nejsem v domě sám. Neznělo to jako kroky, ale prostě jako nějaký nepopsatelný pohyb kdesi v poschodí, jako by se kdosi hýbal ve stísněném prostoru tam a zpět, tam a zpět. Vzpomínám si, že jsem vyšel do velikého temného prostoru, do něhož sestupovalo rozmáchlé schodiště, a napínal sluch do tmy nahoře, protože zvuk jako by se snášel po schodech dolů, někdy nezaměnitelně, někdy jen jako ševel, a já tam stál, naslouchal, naslouchal, naslouchal, snažil se rozpoznat, odkud přichází, snažil se pro něj vykouzlit nějaké racionální vysvětlení, protože jsem jej do té doby nezaslechl, a nakonec jsem usoudil, že to musí být nějaká větev, která se ve větru otírá o dům tam a zpět. Na tom jsem se ustálil a už jsem se tím zvukem nedal rušit - ne že by přestal, ale protože jsem mu dal rozumné oprávnění
Měně snadné bylo racionálně si vysvětlit sny, které se mi tu noc zdály. Obvykle vůbec sny nemívám, ale tentokrát mě doslova pronásledovaly groteskní a příšerné sny, v nichž jsem hrál trpnou úlohu a byl jsem podrobován nejruznějším vyšinutím času a prostoru, smyslovým iluzím a několika děsivým pohledům na stínovou postavu ve špičatém černém klobouku s jiným stínovým tvorem po boku. Viděl jsem je jako za sklem, matně, a soumračnou krajinu jako přes skleněný hranol. Nebyly to vlastně sny jen útržky snu, žádný neměl začátek ani konec, avšak zvaly mě do naprosto bizarního a cizího světa, jakoby přes nějaký jiný rozměr, jehož jsem si ve světě bdění nebyl vědomí Ale přečkal jsem tu

neklidnou noc, i když mě poněkud zmohla.
Hned nazítří jsem se dozvěděl nesmírně zajímavou věc od architekta, jenž se mnou přijel probrat plány dalších renovací, mladého člověka, který neměl žádné kuriózní představy o starých domech, jaké se běžně vyskytují v zapadlých vekovských koutech. „Když se člověk na ten dům podívá," řekl, „nenapadlo by ho, že je v něm tajná komnata - a dobře schovaná -, viďte?" Rozložil přede mne své nákresy.
„A je tu?"
„Třeba je to ‚kněžský přístěnek` pro uprchlé otroky," nadhodil.
„Nikdy jsem ji neviděl."
"Já také ne. Ale podívejte se…" A na plánech, které vytvořil podle základů a místností, jak jsme je znali, mi ukázal, že u severní stěny v patře je v nejstarší části domu neznámý prostor. Kněžský přístěnek to určitě nebyl, protože mezi Peabodyovými nikdy nebyl žádný papeženec. Ale uprchlí otroci? To snad. V tom případě se tu však skrýš objevila příliš brzy, dřív než bylo tolik otroků, aby jejich útěky do Kanady opravňovaly vznik takové místnosti. Ani to nedávalo smysl.
„Myslíte, že byste ji dokázal najít?" zeptal jsem se. „Musí tu být."
A také byla. Chytře ukrytá, přestože nepřítomnost okna v severní stěně ložnice měla vzbudit zvědavost už dřív. Vchod byl utajen v umných řezbách, jež zdobily celou stěnu, postavenou z červeného cedru; kdyby člověk nevěděl, že tam místnost musí být, sotva by uviděl dveře, jež neměly kliku a otvíraly se jen po stisku jedné řezby. Našel je architekt, ne já, protože já na takové věci nikdy nebyl. Konečně, spadalo to spíše do jeho oboru než do mého. Zaotálel jsem jen chviličku, abych si prohlédl zarezivělý mechanismus dveří, než jsem do místnosti vkročil.
Byl to malý, těsný prostor. Nebyl ovšem tak malý jako kněžský přístěnek, dalo se tam asi tři metry kráčet vzpřímeně, třebaže sklon střechy neumožňoval chůzi v jiném směru. Podélně to šlo, napříč ne. Místnost navíc jevila stopy obývání, neboť zůstala nedotčená, s rozloženými knihami a papíry a se židlemi, jež bývaly používány u malého psacího stolku u stěny.
Místnost vypadala velmi neobvykle. Přestože byla malá, její úhly se zdály křivé, jako by se stavitel nenápadně snažil majitele zmást. Mimoto byly na podlaze prapodivné obrazce, některé přímo barbarsky• vyřezávané do prken, přibližně kruhové, s nejrůznějšími odpudivými a divnými kresbami po vnějším i vnitřním obvodu. Podobně odpudivý byl i stolek. Byl totiž spíš černý než hnědý a kupodivu vypadal ohořele; vypadal vlastně, jako by sloužil k více účelům než jen jako psací stůl. Navíc na něm ležela hromádka knih, na první pohled velmi starobylých, vázaných v jakési kůži a podobně vázaný rukopis.
Na nějaké zkoumání však nebyl čas, protože se mnou byl architekt a když spatřil všechno, co si přál, totiž potvrdil své podezření, že místnost existuje, dychtil pryč.
"Máme ji zrušit a prorazit tu okno?" zeptal se a dodal: „Určitě si ji nebudete chtít nechat."
"Já nevím," opáčil jsem. „Nejsem si jist. Záleží na tom, jak je stará."
Pokud byla tak starobylá, jak jsem se domníval, chtěl jsem mít možnost trochu ji propátrat, prozkoumat staré knihy. Mimoto nebyl žádný spěch; nemuselo se to rozhodnout ihned, architekt mohl dělat spoustu jiných věcí, než bude nutno uvažovat o utajené místnosti v patře. Při tom jsme zůstali.
Chtěl jsem se do místnosti vrátit hned druhý den, ale jisté události mi v tom zabránily. Za prvé jsem prožil další velmi neklidnou noc a vracely se mi neobyčejně zneklidňující sny, jež jsem si neuměl nijak vysvětlit, protože jsem na sny nikdy netrpěl, leda když jsem byl nemocný. Snad nebylo nepřirozené, že se mi zdálo o předcích, zejména o jednom starci s dlouhým vousem, který nosil špičatý klobouk zvláštního stylu a jehož obličej, který mi byl ve snu nepovědomý, byl ve skutečnosti obličejem mého praděda Asapha Peabodyho, jak jsem zjistil na jednom z řady rodinných portrétu v dolejší hale. Tento předek se jaksi prapodivně pohyboval vzduchem, docela jako by létal. Viděl jsem ho procházet zdmi, kráčet ve vzduchu, jako siluetu v korunách stromů. A kamkoli šel, provázel ho velký černý kocour, étery' měl tutéž schopnost překračovat zákony času a prostoru. Mé sny neobsahovaly žádný postupující děj ani vnitřní jednotu; byla to pomíchaná řada výjevů, v nichž se můj praděd, jeho kocour, jeho dům a jeho majetek účastnili nespojitých živých obrazů. Zřetelně se pojily k mým snům z předešlé noci a opět je provázely cizorozměrné průvodní jevy oněch prvních nočních zážitku. Lišily• se jen tím, že byly zřetelnější. Tyto sny mě neúprosně znepokojovaly celou noc.
Nebyl jsem tedy nijak v náladě slyšet od architekta, že pokračování prací na domě Peabodyů se zase odkládá. Byl zamlklý a nechtělo se mu vysvětlovat, ale naléhal jsem na něj tak dlouho, až přiznal, že dělníci, které najal, mu ráno jeden vedle druhého oznámili, že tu práci nepřijmou. Ujistil mě ovšem, že v Bostonu snadno sežene nějaké laciné polské nebo italské dělníky, jen když budu mít chvilku strpení. Neměl jsem na vybranou, ale ve skutečnosti jsem nebyl tak popuzen, jak jsem předstíral, protože jsem začínal mít jisté pochybnosti, zda by bylo moudré podniknout všechny úpravy, které jsem zamýšlel. Část starého domu konečně musí zůstat stát, jen se musí trochu zesílit, protože velká část kouzla domu spočívá v jeho stáří; proto jsem architekta vybídl, ať nespěchá, a vyrazil jsem do Wilbrahamu na nákupy.
Sotva jsem s nimi začal, uvědomil jsem si, jak nevlídně se na mě domorodci dívají. Do té doby mi bud' vůbec nevěnovali pozornost, protože mě neznali, nebo když se se mnou seznámili, zběžně mě zdravili, ale toho rána se všichni tvářili stejně - nikdo se mnou nechtěl mluvit ani být se mnou viděn. I obchodníci se mnou jednali poněkud úsečně, pokud nebyli rovnou nepříjemní, a svým chováním mi dávali zřetelně najevo, že by byli raději, kdybych šel nakupovat jinam.
Napadlo mě, že se třeba dozvěděli o mých plánech na obnovu starého domu a ze dvou důvodů jsou proti tomu - bud že by renovace zničila jeho kouzlo, nebo že by naopak prodloužila život kusu majetku, který by okolní farmáři rádi zabrali a rozorali, jakmile by dům a les zmizely.
Po chvíli však ve mně převládlo podráždění. Nejsem přece žádný pária a nezasloužím si, aby se mi vyhýbali, a když jsem posléze došel do kanceláře Ahaba Hopkinse, ulevil jsem si mnohem výmluvněji, než bývalo mým zvykem,

přestože jsem viděl, že ho to uvádí do rozpaků.
„Víte, pane Peabody," snažil se mě ukonejšit, „já bych si to tak nebral. Ti lidé zažili těžký otřes a jsou v ošklivé, podezřívavé náladě. Mimoto jsou hrozně pověrčiví. Jsem starý člověk a vím, že nikdy nebyli jiní."
Hopkinsova vážnost mě zarazila. „Říkáte otřes. Promiňte - já o ničem neslyšel."
Vrhl na mě prapodivný pohled, který mě docela vyvedl z míry. „Pane Peabody, dvě míle po silnici od vás žije jedna rodina. Jmenují se Taylorovi. S Georgem se dobře znám. Mají deset dětí. Nebo bych měl raději říct měli. Včera v noci zmizel z postele jejich druhý nejmladší chlapeček, sotva dvouleté děcko, a není po něm ani stopy."
„To je mi líto, ale co to má společného se mnou?"
„Určitě nic, pane Peabody. Jste tu ale poměrně cizí a - hm, jednou se to musíte dovědět -jméno Peabody tu nemá dobrý zvuk. Abych pravdu řekl, hodně zdejších lidí je přímo nenávidí."
Byl jsem ohromen a nepokoušel jsem se to tajit. „Ale proč?" „Protože spousta lidí věří kdejakému drbu a šeptané historce, ať je nevím jak směšná," odpověděl Hopkins. „Už jste dost starý na to, abyste to chápal, i když náš venkov neznáte, pane Peabody. Když jsem byl malý, kolovaly o vašem pradědečkovi všelijaké historky, a protože v době, kdy na statku bydlel, došlo ke zmizení několika malých dětí, po nichž se nikdy nenašly žádné stopy, je tu snad přirozený sklon ty dvě věci spojovat - nový Peabody na statku a opakování úkazu spojovaného se zdejším pobytem jiného Peabodyho." „To je nehoráznost!" zvolal jsem.
„Nepochybně," přisvědčil s nesnesitelnou vyrovnaností Hopkins, „ale tak už to je. Navíc máme duben a za necelý měsíc bude Valpuržina noc."
Zřejmě jsem vypadal tak nechápavě, že ho to zmátlo.
„Ale pane Peabody," řekl s falešnou bodrostí, „přece musíte vědět, že vašeho pradědečka považovali za čarodějníka!"
Rozloučil jsem se s ním velmi znepokojen. Přestože jsem byl šokován a pobouřen, přestože jsem byl rozhořčen tím, jak mi místní lidé dávají najevo svůj odpor a - ano - strach, ještě víc mě vyvádělo z míry hlodavé podezření, že události včerejší noci a dnešního dne v sobě mají znepokojivou logiku. O pradědovi se mi zdály opravdu divné věci, a teď jsem o něm slyšel mnohem důraznější výrok. Vyrozuměl jsem jen tolik, že pověrčiví lidé pohlíželi na mého praděda jako na mužský protějšek čarodějnice - čarodějníka neboli černokněžníka. Ať už ho nazývali, jak chtěli, tak ho vnímali. Už jsem se nepokoušel být na domorodce slušný a zdvořilý, když odvraceli hlavy, jakmile jsem se blížil, ale nasedl jsem do auta a odjel na statek. Tam byla má trpělivost znovu vyzkoušena, protože na dveřích jsem našel připíchnutou načmáranou výstrahu - list papíru, na nějž nějaký negramotný zlomyslný soused tužkou naškrábal: „Vipadněte - nebo…"

III
Snad to bylo těmi tísnivými zážitky, ale můj spánek byl té noci ještě mnohem víc zneklidňován sny než předešlou noc. Byl tu však jeden velký rozdíl - výjevy, které jsem v neklidném spánku viděl, byly souvislejší. Opět v nich vystupoval můj praděd Asaph Peabody, ale ted' vypadal tak zlověstně, že budil strach, a jeho kocour měl zježenou srst na krku, uši nastražené a ocas vztyčený - byl to obludný tvor, který se vznášel nebo plul po jeho boku nebo za ním. Praděd něco nesl - věc bílé nebo tělové barvy, ale nejasnost snu mi to nedovolila rozpoznat. Plul lesy, nad krajinou, mezi stromy, putoval úzkými chodbami a jednou byl určitě v hrobce nebo ve sklepení. Poznával jsem také některé části domu. V mých snech však nebyl sám - v pozadí se vždy vyskytoval stínový, nestvůrný Černý muž - ne černoch, ale muž tah pronikavě černý, že byl doslova temnější než noc, ale očí mu planuly jako živý oheň. Okolo starce byli všelijací menší tvorové - netopýři, krysy, ohyzdné zakrslé stvůry, jež byly půl člověk, půl krysa. Zároveň jsem měl i sluchové halucinace, protože se mi chvílemi zdálo, že slyšíte dušený pláč, jakoby dítěte v bolestech, a zároveň ohavný kdákavý smích a hlas prozpěvující: „Asaph zase bude. Asaph zase poroste."
Když jsem se konečně z té dlouhé noční můry probudil, právě když do pokoje začalo pronikat světlo, byl bych přísahal, že mi v uších pořád zní dětský pláč, jako by vycházel přímo ze zdí. Už jsem neusnul, ale ležel jsem s vytřeštěnýma očima a ptal se, co přinesou další noci.
Sny mi na chvíli vyhnal z hlavy příjezd polských dělníků z Bostonu Byli neteční a mlčenliví. Jejich předák, statný chlapík jménem Jon Cieciorka, byl věcný a zvyklý své podřízené komandovat. Byl to svalnatý padesátník a tři muži, které vedl, se spěšně pohybovali podle jeho rozkazů, jako by se báli jeho hněvu. Předák vysvětlil, že architektovi původně řekli, že budou moci až za týden, ale jiná práce byla odložena, a tak jsou zde; poslali architektovi telegram a přijeli z Bostonu. Plány mají a vědí, co se má dělat.
Jejich prvním činem bylo otlučení omítky ze severní zdi přímo pod tajnou komnatou. Museli pracovat opatrně, protože nesměli vybourat ani porušit nosníky poschodí. Omítka i latě, které byly starobylé ruční výroby, jak jsem si všiml, sotva muži začali pracovat, se musely odstranit a vyměnit; omítka se už před léty začala špinit a odlupovat, takže se v místnosti stěží dalo bydlet. Stejně na tom předtím byl í kus domu, který jsem nyní obýval, ale protože tam jsem podnikl větší změny, úpravy trvaly déle.
Chvíli jsem se díval, jak pracují, a právě jsem si zvykl na jejich bušení, když náhle ustalo. Chviličku jsem čekal, potom jsem vstal a šel do haly. Právě včas abych viděl, jalo se všichni čtyři tísní u zdi, pověrčivě se křižují, couvají, a pak se najednou dávají na útěk z domu. Když kolem mne běžel Cieciorka, křikl na mě v hrůze a hněvu nadávku. Pak byli pryč, a zatímco jsem stál jako do země vrostlý, slyšel jsem, jak jejich vůz startuje a překotně se řítí od mého pozemku.
Naprosto zmaten jsem zamířil tam, kde pracovali. Sundali velký kus omítky a latí; zůstaly tam dokonce poházené nástroje. Při práci odkryli část zdi, jež se skrývala za podkladovou deskou, a všechno nahromaděné smetí, jež tam během let napadalo. Teprve když jsem byl u stěny, spatřil jsem, co museli spatřit oni, a pochopil, co ty pověrčivce vehnalo se strachem a hnusem z domu.
U paty zdi za podkladovou deskou totiž mezi dávno zežloutlými papíry rozhlodanými od myší, jež na sobě přesto dosud nesly nesporně kabalistické znaky z nějakých dávných dnů, mezi zhoubnými nástroji smrti a zkázy - krátkými

dýkovitými noži zrezivělými čímsi, co určitě musela být krev - ležely drobné lebky a hosti nejméně tří dětí!
Nevěřícně jsem zíral, protože pověrčivé nesmysly, které jsem pouhý den předtím slyšel od Ahaba Hopkinse, zněly rázem zlověstněji. To jsem si uvědomil okamžitě. Během pradědova pobytu se ztrácely děti; byl podezříván z černokněžnictví nebo čarodějnictví, z účasti na obřadech, při nichž hrály roli dětské oběti, a tady, uvnitř zdí jeho domu, jsou pozůstatky, jež propůjčují váhu podezřením sousedů o jeho nekalé činnosti!
Jakmile mě přešel první šok, věděl jsem, že musím jednat rychle. Pokud se někdo dozví o tomto odhalení, bude můj pobyt tady opravdu hořce nešťastný, o to se bohabojní sousedé postarají. Už jsem neotálel, doběhl jsem pro lepenkovou krabici, posbíral do ní kosti až po nejmenší zbyteček, jaký se dal najít, a odnesl to hrůzné břemeno do rodové hrobky a tam jsem kostičky vysypal do výklenku, kde kdysi odpočívaly ostatky Jedidiáše Peabodyho, nyní dávno obrácené v prach. Drobné lebky se naštěstí rozpadly, takže každý, kdo by to tu prohledával, by našel jen pozůstatky někoho dávno mrtvého, a jedině odborník by dokázal určit původ kostí, které zůstaly natolik neporušené, aby se z nich vůbec něco poznalo. Než podají polští dělníci zprávu architektovi, budu moci její pravdivost popřít. Na tu zprávu jsem však čekal marně, protože zděšení Poláci architektovi nikdy ani slovem neprozradili skutečný důvod, proč od práce utekli.
Nečekal jsem na architekta, který nakonec jistě najde někoho, kdo se ujme žádaných úprav, a veden instinktem, o němž jsem ani netušil, že jej mám, jsem se se silnou baterkou vypravil do tajné komnaty, odhodlán ji s nejvyšší pečlivostí prozkoumat. Vzápětí mě čekal objev, z něhož mě zamrazilo: přestože stopy, které jsme s architektem nadělali při svém krátkém vstupu do komory, byly dosud zřetelné, byly tu i jiné, novější stopy, jež naznačovaly, že v této místnosti od posledně někdo - nebo něco - byl nebo bylo. Stopy byly zřetelně - bosé mužské nohy a stejně nezaměnitelné stopy kočky. To ovšem nebyly nejděsivější doklady čehosi nekalého - začínaly však v severovýchodním rohu podivně zkoseně komnaty v místě, kde se člověk vůbec nemohl postavit a kočka jen stěží. Přesto se zhmotnili právě tam a odtamtud kráčeli kupředu směrem k černému stolku - kde bylo něco mnohem horšího, ale toho jsem si nevšim , dokud jsem podle stop nedošel skoro až k němu.
Stolek byl čerstvě potřísněný. Stála tam loužička nějaké vazké tekutiny, jakoby vyvřelá ze dřeva - sotva víc než decimetr v průměru, vedle stopy v prachu, jež vypadala, jako by tam byla ležela kočka, panenka nebo nějaký uzlík. Zíral jsem na loužičku, snažil se ve světle baterky určit, co by to mohlo být, posvítil jsem si na strop, abych viděl, jestli tamtudy neprší, a až pak jsem si vzpomněl, že od mě první a jediné návštěvy v tajné komnatě nepršelo. Pak jsem se loužičky dotkl ukazovákem a zvedl jej ke světlu. Byla to červená barva - barva krve - a já v tu chvíli s určitostí věděl, že to krev je. Jak se tam dostala, o tom jsem se neodvážil přemýšlet.
Tou dobou se mi už v mysli tísnily ty nejděsivější závěry, ale beze vší logiky. Ucouvl jsem od stolku a jen jsem honem popadl několik knih vázaných v kůži a rukopis, který tam také ležel; s nimi jsem se vrátil do prozaičtějšího prostředí - kde pokoje nebyly postaveny se zdánlivě nemožnými úhly, jež by napovídaly něco o dimenzích přesahujících lidské poznání. Skoro provinile jsem s knihami přitisknutými k prsům chvátal dolů do svého obývacího pokoje.
Jakmile jsem knihy otevřel, pocítil jsem zvláštní, tajemně přesvědčení, že vím, co v nich je. Přesto jsem je do té doby nikdy neviděl, a pokud vím, nikdy jsem nenarazil na názvy jako Malleus maleficarum nebo Daemonialitas od Sinistrariho. Pojednávaly o čarování a černokněžnictví, o všemožných zaklínadlech a pověstech, o hubení čarodějnic a čarodějníku ohněm, o jejich způsobu cestování - „mezi jejich hlavní činnosti patří přenášení těla z místa na místo… svedeni iluzemi a mámením
ďáblů vskutku, jak věří a tvrdí, jezdí v noci na jistých zvířatech… nebo prostě vykročí do vzduchu z otvoru, jež byly zbudovány pro ně a pro nikoho jiného. Satan sám ve snech obluzuje mysl, kterou drží v zajetí, a vede ji křivými cestičkami… Berou mast, kterou podle ďáblových pokynů vyrábějí z údů dětí, zejména těch, které zabili, a pomazávají s ní židli nebo koště, načež jsou ihned vyzdviženi do vzduchu, ve dne jako v noci, bud' viditelně, nebo, přejí-li si to, neviditelně…“ Dál jsem nečetl a obrátil se k Sinistrarimu.
Téměř ihned mi padlo oko na tuto znepokojivou pasáž: „Promittunt Diabolo statis temporibus sacrificia, et oblationes; singulis quindecim diebus zel singulo mense saltem, necem alicujus infantis, aut mortale veneficum et singulis hebdomadis alia rvala in damnum humani generis, ut grandines, tempestates, incendia; mortem animalium…“ vykládající, jak čarodějníci a čarodějnice musejí. po určitých obdobích zavraždit dítě nebo vykonat jiný zhoubný magický úkon. Ze samotného čtení na mě padl nepopsatelný úlek, takže jsem se na ostatní knihy, které jsem si přinesl, sorta podíval. Byly to Vitae sophistrarum od Eunapia, Auaninovo De Natura Daemonum Stampova Fuga Satanae, Bougetův Discours des Sorciers a ono dílo bez názvu od Olauta Magna, vázané v hladké černé kůži, o níž jsem si až později uvědomil, že je lidská.
Samo vlastnictví těchto knih svědčilo o víc než obyčejném zájmu o čarodějné nauky; ano, tak zjevně to vysvětlovalo pověrčivé mínění o mém pradědovi, které bylo ve Wilbrahamu a okolí tak rozšířené, že jsem ihned pochopil, proč tak dlouho přetrvalo. Muselo tu ale být něco víc, protože o těch knihách mohlo vědět jen málo lidí. Co tedy? Kostičky ve zdi pod tajnou komnatou mluvily nesporně o nějaké ohavné souvislosti mezi domem Peabodyů a nerozluštěnými zločiny z minulých let. Ani to však jistě nebylo na veřejnosti známo. V životě mého praděda musel být nějaký viditelný rys, který tu spojitost v jejích mysli vytvořil, nejen jeho samotářství a pověst lakomce, o nichž jsem věděl. Klíč sotva najdu mezi věcmi z tajné komnaty, ale mohl by být někde ve sloupcích starých ročníků wilbrahamské Gazette, které byly k dispozici v městské knihovně.
Za půl hodiny jsem už stál mezi regály té instituce a propátrával stará čísla Gazette. Byla to náročná práce, protože jsem musel hledat naslepo v jednom čísle z doby pradědova zralého věku po druhém, a vůbec jsem neměl jistotu, že hledání bude odměněno, přestože noviny v jeho době byly rozhodně méně sešněrované právními omezeními než dnes. Hledal jsem přes hodinu, aniž jsem narazil na jméno Asaph Peabody, přestože jsem se pozdržel u článků učících „hrůzy“ páchané na lidech - především na dětech - z okolí domu Peabodyů, vždy s redakčními otázkami ohledně „zvířete“, jež

„bylo údajně jakési velké černé stvoření a podle zpráv mělo různé rozměry - někdy bylo velké jako kočka, jindy i jako lev“ -, což byla okolnost bezpochyby vyplývající pouze z obrazotvornosti svědků podávajících zprávu, a to byly převážně děti do deseti let, oběti zmrzačení nebo pokousání, jimž se podařilo uniknout. V tom měly štěstí proti mladším dětem, které během roku 1905, o němž jsem četl, beze stopy zmizely. Nikde tam však nebyla ani zmínka o mém pradědovi a nenašla se žádná až do roku jeho úmrtí.
Teprve tehdy otiskl redaktor Gazette to, co muselo být obecným přesvědčením o Asaphu Peabodyovi. „Odešel Asaph Peabody. Bude se na něj dlouho vzpomínat. Jsou mezi námi takoví, kteří mu připisovali schopnosti, jaké se hodí spíš do dob minulých než k dnešku. Jeden Peabody byl mezi obviněnými v Salemu a ze Salemu také přišel Jedidiáš Peabody, který si postavil dům u Wilbrahamu Pověry se neřídí rozumem. Snad je to jen shoda okolností, že černého kocoura Asapha Peabodyho nikdo od pánovy smrti nespatřil, a jistě je jen ošklivou pověstí, že Peabodyho rakev nebyla před pohřbem otevřena, protože v tělesných tkáních nebo v pohřebních obyčejích došlo k jakési změně, kvůli níž by otevření rakve bylo nemoudré. Tak se opět dopřává víry babským povídačkám, že čarodějník musí být pochován obličejem dolů a pak se ho nesmí již nic dotknout, jedině oheň…“
Bylo to psáno zvláštním, vyhýbavým stylem, přesto mi to řeklo hodně, .snad až nepříjemně víc, než jsem předpokládal. Na pradědova kocoura se pohlíželo jako na jeho osobního démona - neboť každá čarodějnice a čarodějník mají svého ochočeného šotka v takové podobě, jakou se sám rozhodne na sebe vzít. Co je přirozenější, než že pradědova kocoura mylně pokládali za šotka, když jej za života provázel stejně věrně jako v mých snech o starci? To, co mě v redakční poznámce zneklidnilo, byla zmínka o způsobu jeho pohřbu, protože jsem věděl,co redaktor vědět nemohl - že Asaph Peabody byl skutečně pohřben obličejem dolů. Věděl jsem něco navíc - že s ním bylo hnuto, což se nemělo stát. A tušil jsem ještě víc - že po starém sídle Peabodyů chodí i něco jiného než já, obchází to v mých snech, po krajině a ve vzduchu!

IV
Tu noc se sny opět dostavily, provázeny stejnou přecitlivělostí sluchu, díky níž jako bych byl naladěn na kakofonické zvuky z jiných dimenzí. Můj praděd opět páchal své ohavnosti, ale tentokrát jako by se jeho ďáblík, kocour, několikrát zastavil a se zlým a vítězoslavným šklebem se po mně ohlédl. Viděl jsem starce ve špičatém černém klobouku a dlouhém černém hávu vcházet z lesnaté krajiny jakoby zdí do nějakého domu, do setmělé, skrovně zařízené místnosti, kde předstoupil před černý oltář, u něhož čekal Černý muž na oběť, kterou bylo příliš hrozné sledovat. Avšak neměl jsem na vybranou, moc mých snů byla taková, že jsem tomu pekelnému činu musel přihlížet. A opět jsem viděl praděda s jeho kocourem a s Černým mužem, tentokrát uprostřed hlubokého lesa, daleko od Wilbrahamu, spolu s mnoha jinými, před velkým oltářem, kde sloužili černou mši a následovali ji orgiemi. Nebyli však pokaždé stejně zřetelní; někdy byly sny jen bleskurychlé průlety bezhraničnými propastmi podivně zbarveného přítmí a nesrozumitelně kakofonického zvuku, kde přitažlivost pozbývala smyslu, propastmi zcela cizími přírodě, v nichž jsem však byl pokaždé neobyčejně vnímavý v mimosmyslové rovině, schopný slyšet a vidět věci, jež bych si v bdění nikdy neuvědomil. Tak jsem slyšel přízračný zpěv černé mše, výkřiky umírajícího děcka, neladné kvílení píšťal, zvrácené modlitby chvály, orgiastické výkřiky celebrantů, přestože jsem je pokaždé neviděl. A občas se v mých snech vyskytly i útržky rozhovorů, shluky slov, jež sama o sobě nedávala smysl, ale nabízela se k temnému a znepokojivému výkladu.
„Má být vyvolen?“
„Při Beliálovi, Belzebubovi, Satanovi…“
„Z krve Jedidiáše, z krve Asapha, v průvodu Balora.“
„Přiveďte ho ke Knize!“
Pak přišly ty kuriózní snové vidiny, jichž jako bych se účastnil já sám, zejména jedna, v níž jsem byl veden střídavě svým pradědem a kocourem k veliké, černě vázané knize, kde byla planoucím ohněm zapsána jména a vedle nich podpisy krví, a tam jsem se na pokyn také podepsal. Ruku mi vedl praděd, kdežto kocour, kterého Asaph Peabody oslovoval jménem Balor, mě škrábl do předloktí, aby vytryskla krev, do níž jsem namočil pero, a pak poskakoval a tančil kolem nás.
Jeden prvek v tom snu měl poněkud zneklidňující spojitost se skutečností. Po cestě lesem k onomu čarodějnickému sabatu jsme míjeli bažinu. Šli jsme černým kalem mezi ostřící, kolem páchnoucích mokřadů odkud to hrobově dýchalo rozkladem. Několikrát jsem se tam probořil do bahna, přestože kocour i praděd jako by se jen vznášeli po jeho povrchu. A ráno, když jsem se konečně po dlouhém spánku probudil, na svých střevících, jež byly čisté, když jsem uléhal, jsem našel černé bláto, zhmotnění svého snu! Po tom pohledu jsem vyskočil z lůžka a docela snadno sledoval stopy bot ven z pokoje, po schodech nahoru, do tajné komnaty, k onomu zakletému, podivné zkosenému koutu, odkud mířily do místnosti stopy v prachu! Zíral jsem nevěřícně, ale oči mě neklamaly. Bylo to šílené, ale nedalo se to popřít. Ani škrábnutí na předloktí se nedalo vymazat pouhým přáním.
Doslova jsem se vypotácel z tajné komnaty. Konečně jsem začínal neurčitě chápat, proč se mí rodiče zdráhali statek Peabodyů prodat; museli slyšet něco o jeho pověsti od dědečka; vždyť praděda musel do rodinné hrobky pohřbít obličejem dolů právě on. A přestože jim snad byly zděděné pověry k smíchu, nechtěli riskovat, že na ně narazí.
Pochopil jsem také, proč nájemci nechávali propadnout nájem, neboť dům sám byl jakýmsi soustředištěm sil, přesahujících chápání či síly každého jednotlivce, možná jakékoli lidské bytosti, a poznal jsem, že jsem se nakazil aurou onoho obydlí a že jsem se v určitém smyslů stal vězněm domu a jeho hrůzné historie.
Nyní jsem se obrátil k jediné cestě, na níž jsem mohl získat další poučení: k rukopisnému deníku svého praděda. Ihned jsem k němu spěchal, ani jsem se nenasnídal, a shledal jsem, že je to sled poznámek v jeho rozmáchlém rukopise, doprovázený
výstřižky z dopisů, novin, časopisu, ba i knih, jež se mu jevily důležité, přestože byly podivně nespojité. Všechny však

pojednávaly o nevysvětlitelných událostech - v pradědových očích zřejmě sdílejících černokněžný původ. Jeho vlastní poznámky byly skrovné, ale odhalovaly mnoho.

„Dnes vykonáno, co bylo nutné J. se neuvěřitelně obaloval masem. To ovšem patří k věci. Jakmile ho obrátíš, všechno začne znovu. Šotek se vrátí a prach každou další obětí opět získává tvar. Obracet ho zpět by už bylo marné. Jediná možnost je oheň.“
A pak:
„Něco v domě. Kocour? Vidím ho, ale nedá se chytit.“ „Rozhodně černý kocour. Nevím, odkud se vzal. Zneklidňující sny. Dvakrát na černé mši.“
“Ve snu mé kocour dovedl k Černé knize. Podepsáno.“
„Ve snu ďáblík jménem Balor. Hezký chlapík. Vysvětlil pouto.“
Brzy nato:
„Dnes ke mně Balor přišel. Nenapadlo by mě, že je to on. Jako kocour je stejně hezký, jako když byl ďáblík. Zeptal jsem se ho, jestli sloužil J. ve stejné podobě. Naznačil, že ano. Odvedl mě do rohu s tím zvláštním úhlem z jiné dimenze, který je dveřmi ven. Postavil ho tak J. Ukázal mi, jak jím procházet…“

Nedokázal jsem číst dál. Už tak jsem přečetl příliš.Nyní jsem věděl, co se stalo s ostatky Jedidiáše Peabodyho. A věděl jsem, co musím udělat já. Bez ohledu na to, jaký strach jsem m.ěl z toho, co musím v kryptě najít, jsem se tam okamžité vydal, vešel dovnitř a přinutil se jít k rakvi svého praděda. Až tam jsem si všiml bronzové destičky přišroubované pod jménem Asaph Peabody a toho, co na ní bylo vyryto: „Běda tomu, kdo poruší můj odpočinek!“
Potom jsem zdvihl víko. Přestože jsem měl všechny důvody očekávat to, co jsem spatřil, nebyl jsem o to méně zděšen. Kosti, které jsem viděl minule, se totiž strašlivě změnily. To, co tehdy pyly jen kosti a cáry, zahájilo otřesnou proměnu. Na pozůstatcích mého praděda Asapha začalo opět růst maso - maso, pocházející ze zla, kterým se opět začal živit, když jsem tak pošetile obrátil jeho ostatky, a z té druhé věci v jeho rakvi - z nebohého, vysušeného tělíčka dítěte, jež sice zmizelo z domu George Taylora sotva před deseti dny, ale mělo již kožený, pergamenový• vzhled, jako by z něho byla vysáta všechna podstata a bylo částečně mumifikováno!
Oněmělý hrůzou jsem utekl z hrobky; ale jen proto, abych postavil pohřební hranici. Věděl jsem, že musím. Pracoval jsem horečně, ve spěchu, aby mě někdo při práci nepřekvapil. přestože jsem věděl, že se lidé statku Peabodyů už po desetiletí vyhýbají. když jsem byl hotov, osaměle jsem se lopotil s rakví Asapha Peabodyho a jejím pekelným obsahem k hranici, stejně jako to před desítkami let udělal sám Asaph s Jedidiášovou rakví a s tím, co obsahovala. Pak jsem ustoupil stranou a díval se, jak plameny stravují rakev a její obsah, takže jen já zaslechl to vysoké, pronikavé, vzteklé zaúpění, které se vzneslo z plamenů jako ozvěna výkřiku.
Hranice dohořívala a žhnula celou noc. Viděl jsem ji z oken domu.A uvnitř domu jsem spatřil něco jiného.
Černého kocoura, který přišel ke dveřím mého pokoje a zlomyslně na mě zamžoural.A já si vzpomněl na pěšinu v bažině, po níž jsem prošel, na blátivé stopy, bláto na botách, vzpomněl jsem si na škrábnutí na předloktí a na Černou knihu, kterou jsem podepsal. Tak, jako ji podepsal Asaph Peabody.Otočil jsem se k místo, kde ve stínech číhal kocour, a mírně ho oslovil: “Balore!“
Vstoupil a usedl těsně za dveřmi.Vytáhl jsem ze stolu revolver a chladnokrevně po něm střelil. Díval se na mě dál a nehnul ani brvou.Balor. Jeden z menších ďáblů.Toto je tedy dědictví Peabodyů. Dům, pozemky, les - to je jen slupka oněch cizorozměrných úhlů v tajné komnatě, pěšiny přes bažinu k čarodějnickému sabatu, podpisů v Černé knize… Až zemřu, a budu-li pohřben jako ti druzí, kdopak mě asi obrátí ?